

יורו
ה'

השכם בבוקר, ובטרם התעוררתי ממש, פקד אותי הקול, נמוך וחזק, כעין לחש-תרועה של פנפארה. עברה בי צמרמורת.

"הורורו", אמרתי.

"תתעורר, יש לך פגישה באל-עתפה", חזר ואמר.

התעוררתי כולי, שכחתי את התה. עזבתי את הבית. אני כבר באל-עתפה. יש לך פגישה באל-עתפה. היכן? אין תשובה. מתי? אין תשובה. עם מי? אינני יודע. עלה היום. להט הקיץ התחיל. אור השמש התגבר, כאילו נטענו מצבריה עד-תום. הזכוכים התרכו. הבריות הצטופפו יותר ויותר ובדידותם נגלתה לעין. יש לך פגישה באל-עתפה. אני נמצא באל-עתפה, ליבה העתיק של קהיר העתיקה. קהיר אחת שהיה לה לב אחד. היום — במאה לבבות, בלא לב. הפגישה באל-עתפה. ואיך זה שאני מציית לקול, אני איש המדע שאינו מאמין באמונות-תפלות. ניסיתי לחזור. נכשלתי. לא ברור לי. קפות, עצור בתוך הכיכר, וסביבי גדר נסתרת, מחושמלת, שאינני יכול לחמוק ממנה. הפגישה מתי, ועם מי, ומדוע? אינני יודע. הפגישה באל-עתפה.

שבוע עבר כעוד אני אסור בבית-הקפה, במלון, בכיכר. גבולי הוא מבראות הרחוקות בות מחמד עלי, אל-עבאסייה, אל-זככיייה, מכבי-האש. הבניינים הישנים שומרים עלי. הבריות, מבטיהם ככנפי זכוכים, כפותים כמוני באמצעות כוחות אדירים. הכל עתיק, ריח הזמן נודף, ממש כתחושת מבנה-קבורה הנפתח כתום מאה שנה. הכיכר נעשית צרה. צעדי בתוכה נעשים מוגבלים יותר. שוב לא נותר לי אלא לחג מסביב לקרון-החשמלית התקוע בכיכר. כעבור עשרה ימים שוב לא יכולתי לנוע. רגלי נקשרו בסמוך לקרון באורח נחרץ, מסתורי. נשארתי על-עומדי יומיים ללא שינה וללא אוכל. כעלות השמש הגיעה, בתהלוכה, מכונית "ביויק" כחולה מהדגם החדש ביותר, קישוטיה, זהב. העיניים והפיות פעורים מסביבה, עוקבים אחריה. הנהג, כנהגי המשפחות המיוחסות, לבוש מקטורן לבן וכסיות לבנות וכובע מצחייה. עצר לידי ואמר: "עלה!". חשתי אכזבה ככל העיניים שהתקבצו מסביב, וכמו כל אחד מהעומדים ציפה להזמנה זו.

"אני?"

"כן אתה."

"בטוח?"

"נכון שיש לך פגישה באל-עתפה? אז תעלה."

ובכן, האם אעלה?

"לאן?" שאלתי.

"היא רוצה אותך", אמר.

"מי זאת היא?"

"עלה!"

האם אעלה? פחדתי. מבטינו נפגשו. לא היה בי האומץ להתנגד. עליתי. המכונית זזה.

עזבנו את אל-עבאסייה בכיוון תורבאל-ח'פיר. העפלנו במעלה הרחוב. ברור היה שזה-עתה סיימנו לרצף אותו, וכי הם מקפלים אותו ברגע שהמכונית עוברת. "אנחנו באל-מוקטס?", שאלתי בהגיענו לנקודה הגבוהה ביותר. העורף הרחב לא הסתובב. תשובה לא ניתנה. חזרתי ושאלתי בקול רם יותר, כחדות. אך דממה ענתה לי. שתקתי. האם היא זאת — היא-היא? האם זוהי היא? ואולי זו דמות אגדית כעאשה שקראתי אודותיה בהיותי ילד? אבל אנחנו לא בתוך סיפור-מעשה. אני יודע בדיוק את ההבדל בין חלום ומציאות, בין אגדה ואמת. המכונית אמיתית, הנהג אמיתי, וגבעת אל-מוקטס אמיתית, אפילו תרועת ה"הורורו" עודנה מצלצלת באוזני, אמיתית, ומציאותיותה כמציאות תנועתו של מחוג השניות בשעון היד שלי. פרקידי אמיתי, חי-יוקים, וכואב כשאני נושך אותו.

"יד!"

המכונית נעצרה בלא שהרגשתי בכך. מחוג השניות עודנו נע, אבל הזמן נעצר. נעצר עם המכונית. לא ירדתי.

"יד!"

ההוראה אינה משתמעת לשני פנים. ירדתי. המכונית הסתלקה לה במהירות מסחררת. גופה נעלם לפני שנעלם קולה. עתה התבוננתי סביבי. מדבר רחב-ידיים, איך-סוף, מדבר בלתי מישורי, שום דבר, בשום כיוון. אינני חולם. בשום אופן לא הסרתי את שעון-היד. קירבתי אותו אל אוזני. התקתוק נשמע בבהירות. אינני חולם. אני קיים, וקהיר נעלמה לה אי-שם, אבל היא קרובה וקיימת.

צעדתי צעדים אחדים. עשרה צעדים ללא כיוון מוגדר. מצאתי מולי שער. שער שלא ספק קיים מוזמן, בן יובל שנים לפחות. הדלת עשויה ברזל אדיר במידותיו, ששכבות של חלודה כיסו אותו. מעליה צמחים ירוקים, עבי-גזעים, שגילם עולה על שנות חיי אדם. הפרחים אדומים, טריים, צמחו לפני שעות בלבד. השער נעול. לא נפתח זה דורות. הצל נפלא לאחר להט השמש. הירק הופך את הצל לגן-עדן. השער דומם, אבל גורם לי התעלות. שומשום פתח! השער לא נפתח. ברור שלא יפתח בשום פנים ואופן.

ישבתי והמתנתי. לא יכולתי לעשות דבר, רק להמתין. השמש שקעה. נרדמתי.

התעוררתי. השמש זרחה. נטתה. שקעה. נרדמתי. חלמתי שאני משחק תפקיד בסרט, שאני מחבק את הגיבורה בנוכחות כמאי זקן. עיני המצלמה הציקו לי. התעוררתי. אני רעב. התחלתי לחרסס בענפים יבשים. הם צרכו את לשוני. חדלתי. חששתי שאלה צמחים רעילים או קשקשים. לא צדקתי, והפניתי מבט לעבר השמש. שוב לא יכולתי להסב מבטי ממש. השמש ריתקה אותו וגם את חושי חיסלה. התעוררתי. עיוורון לבן, לוהט כדם. כאשר שקעה השמש שבו אלי חושי וראייתי, ומצאתי את השער פתוח. נכנסתי. רצתי בכל כוחי. הגינה רחבת-ידיים, מלאת עצים. החשכה מתגברת. אני רעב, והעצים עצי גויאבה. אכלתי. התחלתי לרוץ. שוב כקו ישר בתקווה שכך אגיע למטרה. שחר הבקיע. איכשהו חשתי שהוטל עלי מצור. נעצרתי. מאחורי כל עץ הופיע ענק שמידותיו עולות על שלי בהרבה. היו מאה או יותר. הקיפו אותי. משקרכו גיליתי שאלה כובות עץ ענקיות, וכי איבריהם מחוברים זה לזה באמצעות חוטים וסלילים. צעדנו קדימה. אני בתוך והם סביבי. ההליכה התמשכה לה. השמש שקעה.

לא נרדמתי. שומרי נותרו ערים. כחצי הלילה שמעתי אותם מדברים, לאחר שהפכו מכובות-זכרים לכובות-נקבות.

שאלתי את השומרת הקרובה לי ביותר:

"מי זאת היא? האם זוהי היא?"

לא השיבה. גמגמה לעבר שכנתה:

"איזה מין גולם. היא יותר יפה מקליאופטרה."

"יותר נשית מאפרודיטה."

"רגליה סעודת-מלכים של מין."

"שוקיה שתי פרצות."

"עמוק אצלה יש עילפון שהוא יותר מתוק מההכרה."

"איזה מין גולם."

השמש זרחה.

הייתי לבדי. בלי שומרים ובלי כובות.

מולי ממש דלת הדורה של ארמון. הארמון בנוי בסגנון מודרני, כמין תפאורה של סרט עתידי.

הדלת הייתה פתוחה.

נכנסתי.

הטרקלין — כעשרים מילין רבועים. השטיח — קילומטר רבוע. בטרקלין שלושה כיסאות בשלוש פינות.

עיף הייתי. ישבתי על הכיסא הקרוב ביותר. נרדמתי. התעוררתי והנה נפרצו בקירות אלף דלתות.

ידעתי שעלי לנחש ולבחור. בחרתי בדלת הרחוקה ביותר.

נכנסתי.

הלכתי משך שנה.

ובכן, איפה היא?

עייפתי.

ניסיתי לחזור.

מצאתי את עצמי בטיילת רחבה, פתוחה. העונה עונת אביב, וכאמצע אגן רחצה המספיק לעיר שלמה. ובו אשה אחת עירומה בתכלית, ורחוקה מאוד.

הייתה זו היא.

ועלי היה לחכות.

חיכיתי. אני והשמש. היא זורחת ושוקעת, ואני אינני זו. כעבור ימים אחדים נודע לי שהיא גמרה להתרחץ, ושהיא בדרכה להתכסם ולישון.

ואני חיכיתי.

"הורורו".

"היכנס".

אחרי דורות. נכנסתי לחדר השינה.

המיטה כורסת-מלכים מוארכת, והקירות — תמונות פאנוראמיות חיות, והאור המלאכותי מתערכב לחלוטין באור הירח. באצבעה רמזה. צעדתי. באצבעה רמזה.

נעצרתי ליד סף המיטה. הסרתי את בגדי רמזה, והשפחות הופיעו ונשאו אותי אל חדר האמבט. רמזה, והן החזירו אותי. מוכן כולי. רמזה, והריני סמוך לידה על המיטה. הביאו אוכל ואכלתי. זה שנים שאני רעב. גם שתייה. זה שנים שלא איבדתי את הכרתי. כל זאת עשיתי כשאני מטושטש, כי היא הייתה יפה יותר ונפלאה יותר מכפי שחלמתי ודמיינתי. וכמו כל נשות תבל קליפה ואילו היא לב כולן, מעמקיהן, כל העדנה והחום והנשיות שלהן.

הגיע הרגע, והיא נתרפתה על המיטה, קוראת לי. נעניתי. רמזה, והאורות כבו, ככה גם הירח. נגעתי בגופה בעודי מתנשק אתה. צמרמורת אחזה בידי כשזו נגעה בשוקה. היא הייתה מחוספסת. מלאת שיער, דקה וארוכה כשוק של עז, ובקצה פרסה כפרסת חמור. גיליתי שהנקבה שאני שקוע בתוכה הריהי אחוריו של גבר סוטה עד פריצות. גרוני השתנק, ופתחתי בריצה, בחפשי את הדלת. מעדתי, כולי נגעל, וחיפשתי את הדלת, אך אין דלת. אני רץ ואין דלת, מועד-נגעל ואין דלת.